перець

№ 22
РІК ВИДАННЯ XVIII
ЛИСТОПАД
1958
КИЇВ
ЦІНА 1 КРБ.

Мал. БЕ-ША

У Китаї успішно провадиться всенародна боротьба з шкідниками та паразитами: мишами, горобцями, мухами й комарами...

ЧАН КАЙ-ШІ

US

ТАЙВАНЬ

ТАЙВАНЬСЬКИЙ ПАРАЗИТ

ОСЬ, ОСЬ, ТА ЩЕ ОСЬ, ОСЬ...

Коли ви під'їжджаєте до Харківського автовокзалу, то ваше око радує чудесний триповерховий будинок. Не будинок — палац! Просторі зали, у залах квіти, зручні і комфортабельні дивани. Чемна обслуга. Кругом чисто, охайно.

При вокзалі перукарня, пошта, буфети... На третьому поверсі — готель.

Що й казати — прекрасний автовокзал! Взірцевий.

Та ви ж до Харкова їдете з Полтави і порівнюєте: який все-таки поганенький автовокзал у Полтаві!

Контора автостанції маленька, отакенька. Віконця в конторі отакусінькі... А пасажирам, ну хоч криком кричи, нема де примоститися. Тиняються, туляться, бідолашні, на тротуарах...

А рух автобусний величенький.

Чи є можливість вилізти з оцього дуже-таки невтішного становища?

Звичайно, єсть. У Полтаві, на вулиці Шевченка, № 65 споруджують нову автостанцію.

Будує автовокзал будівельне управління № 1 (начальник управління т. Руденко В. Г.).

Мали здати в експлуатацію нову станцію ще в 1956 році. Потім ось-ось... та й перенесли на 1957 рік. Та знову... ось-ось здамо в 1958 році.

Отаке оте — ось-ось... Хай йому грець!
А пасажири на дощі, на вітрах стоять.

* * *

Не втішаються люди і на автостанції в Луганську.

У Луганськ щодоби приходять і звідти відходять сто тридцять автобусів! П'ять тисяч пасажирів приїжджають і виїжджають.

Ви були в Луганську на автостанції? Кажете, не доводилося?

Ех, глянеш... і не любо, і не мило. Прохід вузенький, приміщення малесеньке. Ну, як ото кажуть, нема де ногою стати.

І тут, у Луганську, є можливість розширити автовокзал.

Більшу половину приміщення, де зараз міститься автостанція, займає філія ресторану ст. Луганськ. Упхнули ото туди в широкий зал ресторацію з привабною вивіскою: «Холодні закусони і гарячі випивони...», а поруч мами з дітками не знають, де їм сісти.

Скільки клопоту, скільки турбот, та ще яких слізних просьб було: віддати зал маленьким пасажирам!

Два роки билися, як риба об лід, — віддайте, будь ласка!

Нарешті, Луганська міська Рада (голова виконкому т. Стрепетов, секретар т. Плугатаренко) на своєму засіданні 21 лютого 1958 року ухвалила: а) зобов'язати директора воєнторгу т. Нагорного до 1 березня звільнити приміщення хлібозаводу; б) директорові хлібозаводу т. Шишкарьову це приміщення зайняти, а кафе, що в Першотравневому парку Донецької залізниці, під ресторан здати; в) директорові залізничного ресторану т. Перцову оце приміщення прийняти, а зал «холодні закусони і гарячі випивони» до 5 березня автостанції передати...»

Написали і в шафу поклали.

А мами з дітками попід стінами гнуться, вигинаються...

Хороше в кабінеті протоколи писати. Ні вітер не дме, ні дощ не ллє! І директорам непогано в затишних кабінетах протоколи читати. Лише пасажирам поганкувато: і вітер дме, і на голову ллє!

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А я вже, діду, до зими готовий!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

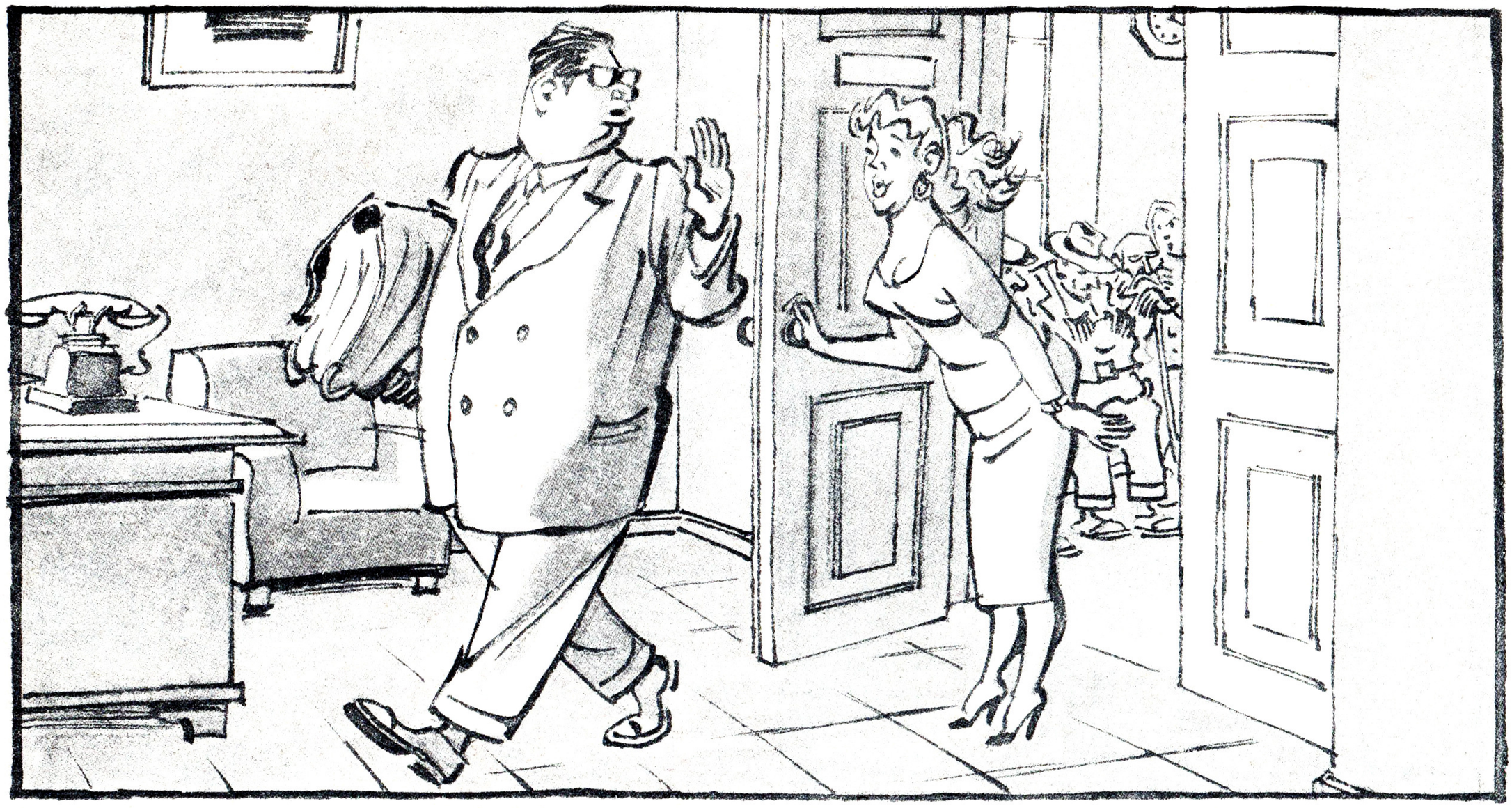

— Я дуже стомився на нараді про чуйне ставлення до скарг трудящих, тому до мене нікого не впускайте...

Якось восени...

Задумав якось директор Ровенської обласної контори «Сільелектро» т. Жуковський по колгоспах проїхати, наслідками праці своєї мало не цілорічної потішитися.

Захопив він папери. Не всі, а тільки ті, в яких чорним по білому написано:

1. Електрифікувати в 1958 році 30 колгоспів.
2. Закінчити будівництво Клеванської електропідстанції.
3. Встановити електродвигунів... і т. д. і т. ін.

Їде директор, їде... Аж наздоганяє якогось чоловіка.

— Куди путь тримаєте? — питає той Жуковського.

— Та вибрався оце, щоб з станом електрифікації області розібратися. Кінець року не за горами.

— Візьміть і мене з собою.

— Сідай! Гуртом веселіше буде.

Поїхали далі. Аж знову наздоганяють якогось чолов'ягу.

— Куди путь тримаєте? — і той питає...

Одним словом, виїхав з обласного центра директор контори «Сільелектро» один, а до колгоспу «Україна», Ровенського району, вже цілою кумпанією під'їжджали.

Звечоріло. Зупинилися в селі...

Тут саме й трапилося те, про що потім, як про незвичайну пригоду, довго гомоніли.

Не встиг Жуковський ступити кілька кроків, як полетів у яму.

— Давай руку, витягнемо! — гукнули до нього супутники.

— Е, ні! — відповів той з ями. — Руки не дам і вилазити не буду. Приведіть-но сюди негайно голову колгоспу. Я з ним по-своєму порозмовляю. Щоб знав, як силосні ями розкритими залишати! Добре, що мене сюди лиха година турнула, а коли б худобину яку!

Привели голову артілі.

— Ти що ж це, сякий-такий, силосні ями... — почав було потерпілий, та голова колгоспу не дав йому договорити.

— Які там силосні ями? То ж ваші люди під стовпи ям понавикопували. Обіцяли, що до Першого травня електрика, як сонце, сяятиме, а тепер бачимо, що й новий рік при каганцях зустрічатимемо.

Тут директора контори «Сільелектро», як вітром, з ями винесло.

— З хворої голови на здорову хочеш звалити? Не вийде, голубе! В мене ось...

Він спритно розгорнув одну з папок і, присвітивши кишеньковим ліхтарем, знайшов на 198 сторінці потрібний пункт у звіті.

— Читай!

Довели-таки невіруючому Хомі-голові, що очолюваний ним колгосп «Україна» повністю електрифікований на папері ще на початку року.

Поїхали мандрівники далі. Де їхали, а де машину підпихали (бо ж восени дощі йшли, і на шляхах баюр чимало), та все ж таки рановранці доїхали до Іваніївської теплоелектростанції. Глянув Жуковський у свій звіт і задоволено сказав:

— О, та вона ще в минулому році на всі сто процентів.

Зайшли на територію ТЕС.

— Що за чортівня? — здивувався Жуковський. — Якісь невідомі люди по стовпах лазять, електричні дроти натягують. Хто ви такі? Що тут робите?

— А ви хто? — запитав один з невідомих.

— Я директор обласної контори «Сільелектро» Жуковський.

— Я інженер по електрифікації Завірюха.

— А я інспектор по електрифікації Лисюк!..

— Те-те-те!.. — протягнув невідомий. — Та вас тут ціла бригада. Взялися б разом, то не один колгосп за рік електрифікували б...

— Не твого розуму справа! — підвищив голос Жуковський. — Хто дозволив вам тут лазити? Адже ви всупереч всяким технічним правилам і нормам...

— Дозвіл? Ось умова, складена з правлінням колгоспу. Не підкопаєтесь!.. Ми вже не один колгосп у вашій області електрифікували. Дякуйте, що допомагаємо вам план виконувати...

— Так... Нехороше виходить, — порушив мовчанку Жуковський, коли друзі від'їхали.

— А все через те, що ви погано працюєте, — почав інженер Завірюха. — З запланованих 30 колгоспів ледве електрифікували половину. От правління колгоспів і змушені запрошувати всяких мандрівних спеціалістів.

— Зате в звітах директора Жуковського все гаразд, — підсипав і собі перцю інспектор Лисюк. — Любить наш директор справну цифру. У колгоспі ім. 17 вересня, Вербського району, освітили ферми, а клуб і бібліотека в темряві. Кілька сот метрів дроту не знайшли. А в колгоспі ім. Сталіна, Ровенського району, трансформатор та інше устаткування давно вже лежить без руху. Заради тієї справної цифри ви у звіти включаєте об'єкти, на яких робіт ще край непочатий. Так було з колгоспами «Правда» та імені Паризької комуни, Дубнівського району. Те ж саме з оцією Іваніївською ТЕС. Вона здана в експлуатацію ще в минулому році, а тут і досі немає трансформатора, масляних вимикачів, складу палива.

— Тпру! — зупинив машину Жуковський. — Злазьте!

— Що таке?

— Злазьте, я не жартую! Критикани знайшлися. Самі ні біса не робите, а все на мене! Я хоч над звітами думаю, а ви? Вештаєтесь по області, інструкції даєте, а користі? Злазьте!

З чужого воза хоч серед калюжі...

Поогиналися та й позлазили.

А директор поїхав далі, заглибившись у роздуми про те, яка то кропітка справа електрифікація, особливо, коли до неї душа не лежить.

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Ровно.

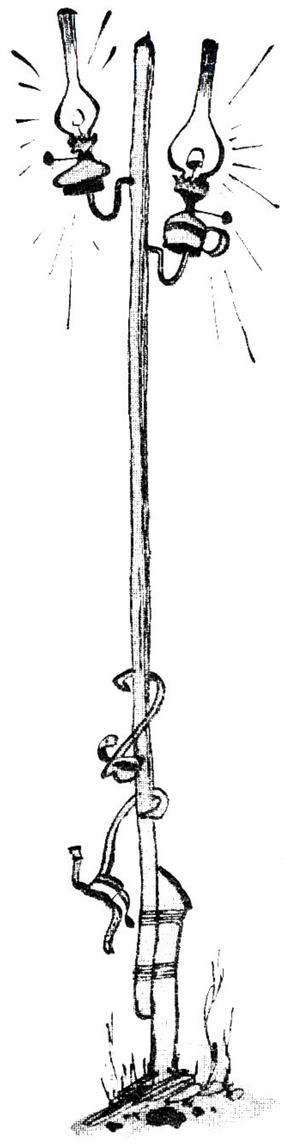

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

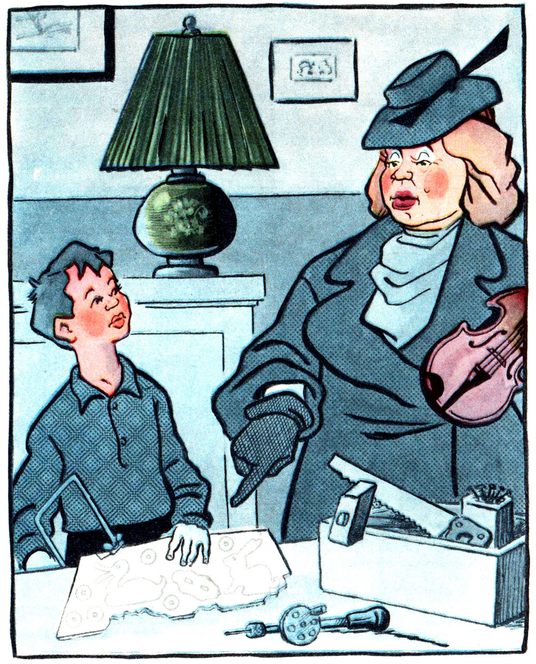

— Синочку, облиш ці дурниці!.. І щоб завтра ж у тебе з'явився музичний талант!

Про чудне та смішне

ТУТ БУВ ПАРК...

Є в Долинській (Кіровоградської області) парк залізничний. Мав він вигляд колись поетичний. Під розкішним зеленим гіллям грала музика весело там, гарно-гарно фонтани били...

А тепер що з тим парком зробили?

Впровадили «раціоналізацію» — відвели в той парк каналізацію. Розлились там великі баюри... Дохнуть мухи і чадіють кури...

Приїздили в той парк інженери, витягали з портфелів папери, на паперах писали дрібненько і тікали із парку швиденько, міцно-міцно носи затикали. Хто їх знає, куди й повтікали...

Так зуміли в хорошому місті парк веселий безжалісно «з'їсти»!

БІДНА РІЧКА НЕВЕЛИЧКА!

Через Більшівцівський район (на Станіславщині) гарна річка протікає, тільки не гарну назву вона має. Хтось колись назвав її Гнила Липа (біс би взяв того нерозумного типа!). Весело рибі жилося в річці, гралася вона в чистій, як сльоза, водичці...

Прийшов якось до річки т. Яковенко — директор цукрозаводу, довго дивився у чисту воду і промовив:

— Це дивні діла! Яка ж це Липа та ще й Гнила? Не буду я сам собою, коли не зроблю її справді гнилою!

І скоїлася велика біда: полилася з заводу смердюча вода, річку невеличку замутила, рибу безневинну потруїла.

Чи ж не гірший цей директор за того типа, що назвав колись річку «Гнила Липа»?

БРУХТОМИСЛИВЦІ

На шляху, що веде до ст. Шепетівка, з'явилася автомашина, навантажена брухтом. І враз залунало:

— Переймай! Зупиняй! Під колеса лягай!

І дебелі чоловіки з усіх кінців побігли напереріз машині.

Що ж то воно за шум учинився?

Та то ж агенти Хмельницького облуправління вторчормету брухт заготовляють. Якщо свого чортма, так чужий переймають.

І думаєте, скільки таких брухтомисливців можна зустріти на шляхах області?

Не менше сімдесяти чоловік в тому облуправлінні налічується. Однієї зарплати на них щороку 750—900 тисяч карбованців іде.

Як бачимо, велика і дорога когорта. А яка ж з неї робота?

Цього року, наприклад, оті хлопці-молодці мають заготувати аж 600 тонн брухту!

Кілька років тому у сільських місцевостях було ліквідовано організацію, яка заготовляла і на заводи відправляла лом заліза і кольорових металів. Правильно! Адже цю роботу з успіхом виконує тепер заготівельний апарат споживчої кооперації.

У тій же Хмельницькій області споживча кооперація має заготовити цього року понад 12 тисяч тонн металолому. І з усього видно, що заготує. То чому б не перекласти на неї ще й оті нещасні 600 тонн?

Так ні! Сидить великий штатапарат, що зветься облуправлінням вторчормету. І щоб виправдати своє існування, начальник цього управління т. Лисий щоразу командує:

— Хлопці, натискуйте! Хоч переймайте, та заготовляйте!

Показові мости

От морока з тими мостами! Писали вже про них, писали, а вони такі, ніби не про них пишеться. Та й людям ніяк не догодиш. Дай їм моста, — кричать в один голос. Довго кричать. Коли рік, коли два, а коли й більше. Нарешті, викричать. Збудують їм міст. От хоч би й у Лебедині, Сумської області. Такий показово-зразковий міст через річку Вільшанку спорудили, що любо глянути. Дивитися на нього й милуватися ним можна, скільки хочете, а от перейти ним на той берег уже складніше. І перейти й переїхати.

Головне — потрапити на міст. Коли ви на мосту, то там уже можете бігти з вистрибом, аж до того місця, де на берег треба ступати. А з того місця можете знову тільки дивитися і милуватися або ж мостом, або ж берегом, як кому до вподоби. Помилувавшись, кричіть і благайте, щоб вас хтось на берег пересадив, бо тут перед вами й відкривається вся зразкова показовість споруди: забули зробити насип, який з'єднав би міст з берегом, і міст по суті висить у повітрі. Отак лебединці проморгали: моста добилися, а про насип натякнути посоромилися. Самі винні.

Воно б і не шкода, коли б той міст був унікальним. А то в Миргороді на Полтавщині теж є показовий міст. Він демонструє не тільки самого себе і свої дірки, а й продукцію цвяхових заводів. Цвяхи різних гатунків стирчать у всі боки на всьому мосту через річку Хорол.

Експонати, як і на кожній порядній виставці, чіпати не рекомендується. Необережні машини поплатилися за це шинами, а коні — своїми копитами.

Шкода, що лебединські та миргородські шляховики та комунгоспівці не можуть обмінятися досвідом по спорудженню зразково-показових мостів. Приїхати одні до одних не можуть — мости заважають.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

БУДІВЕЛЬНІ БЕЗРУКАВКИ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Кажуть люди, кажуть...

Кажуть, що з т. Гарбузом — керуючим трестом «Трансспецбуд» — сталася така пригода. Прийшов т. Гарбуз до індпошиву забирати своє нове пальто, а йому видають пальто... без рукавів.

— Пробачте... — сказав він, — але воно ще не готове!

— Як — не готове? — вигукнув закрійник. — У вашому пальті все на місці — комір, гудзики, кишені...

— А рукави?

— Рукави — дрібниці... Там, у лівій кишені ви знайдете гарантійного листа, в якому сказано, що рукави ми зобов'язуємось пришити найближчими місяцями.

— Чортзна-що! — обурився керуючий «Трансспецбудом». — Хто вас учив так працювати?!

— Ви, товаришу Гарбуз, — спокійно відповів закрійник.

— Тобто, як це я?

— А так... Ви у нас, у Харкові, на вулиці ім. 8 березня бували?

— Бував, то й що з того?

— А новий будинок під № 10 там бачили?

— Ще б пак не бачив... Це ж мій об'єкт! Тобто, не особисто мій, а «Трансспецбуду», яким я керую.

— А хто ж, скажіть, будь ласка, утік з того об'єкта, залишивши його під'їзди не замощеними, не заасфальтованими?

— Ну, знаєте, це вже така дрібниця, про яку не варт і згадувати. Крім того, ми дали гарантійне зобов'язання, що ліквідуємо всі недоробки.

— І ми вам, товаришу керуючий «Трансспецбудом», даємо зобов'язання, що доточимо рукави до вашого пальта. Обов'язково доточимо. А поки що носіть його так. Це ж суща дрібниця!

...Отака, кажуть, пригода сталася з товаришем Гарбузом.

А проте, може, це тільки вигадка.

Можливо, пальто без рукавів пошили не йому, а керівникові тієї будівельної організації, яка в Харкові здала новий багатоповерховий будинок на вулиці Салтівській, № 63/2. Здала давно, а газу ще й досі не підвела туди.

А може, то навіть і не в Харкові було, а в іншому місті — скажімо, у Сталіно. Бо й там на вулиці Кірова стоїть новий будинок № 26. Здано його в експлуатацію ще два роки тому, але й досі в ньому не усунено й десятої долі дефектів, виявлених приймальною комісією.

А в Сталінській області, в робітничому селищі шахти ім. 1 Травня, на вулиці Вентиляційній, півтора року тому заселено новий будинок № 51, а от води в ньому немає. Будинок з водопроводом, але без води — чим це не пальто без рукавів!

Коли б кравець тільки подумав здати таке пальто, його не то що замовець, — кури заклювали б.

А от будівельникам це чомусь сходить з рук.

Б. ГРИГОРЧУК.

— Обдурив! А давав чесне комсомольське, що зі мною одружиться.

Народні усмішки

ПОЛАСУВАВ

Один чоловік ішов вулицею міста, а другий вийшов з магазина і їсть ріжки. От перший і питає другого: «А що ти таке їси?» А той і відповідає: «Та ось ріжків купив, дуже смачні».

Та й пішов собі далі.

Закортіло і першому скуштувати ріжків. Зайшов він у магазин, та не в той, де ріжки продавали, а в сусідній. Дивиться,аж там перець висить. От він і звертається до продавця: «А дай мені он того дві низки, забув, як воно зветься...»

Продавець подав, а покупець скоренько ухопив одного стрючка, та в рот, а тоді й стоїть мовчки. Продавець і каже: «Платіть гроші».

А той мовчить. Продавець розсердився і кричить: «Оддай гроші!»

А той крізь зуби й каже: «Цить! Бо як розкрию рота, так і магазин твій згорить!»

Повідомив І. Я. ЯКОВЕНКО.
(с. Капустинці, Липово-Долинського району, Сумської області).

ХИТРІ ПОРОСЯТА

Оженився один батьків синок, а батько подарував йому двоє поросяток. Забрав він поросят та й пішов до тестя жити. Ложив тиждень — не поладив. Забрав поросят і знову до батька, але й тут не зладив. Знову бере поросят, кладе їх на тачку і везе до тестя.

І так він кожної неділі проробляв. То поросята так звикли їздити, що вже як приходить неділя, то самі вилазять на тачку і верещать, як недорізані, щоб їх везли.

ВИЛІКУВАВ

Був у нас комбайнер. Оце вийхав у поле косити, а щось і поламалось — раз, другий. То він як розпалився, та як почав лаятись: на все поле — і вздовж, і впоперек. А потім ухопив ключа і закинув, а за ключем полетів молоток і все, що було під руками.

А штурвальний дивився, дивився, та й давай і собі розкидати, що побачить. Комбайнер як закричить на нього: «Що ти, дурню, робиш?!»

«А що ж, — каже той, — удвох швидше розкидаємо, а тоді будемо збирати. Все ж скоріше діло піде».

З того часу комбайнер перестав лаятися і взявся за розум.

ВИКРУТИВСЯ

Іде шофер машиною, а рульове управління несправне. От він нею і крутить по дорозі — то праворуч, то ліворуч. А пасажир, що в кабіні сидів, і запитує:

— Чого це ти нею так крутиш?

— А ти не бачиш, — відповідає шофер, — я цвяхи минаю, щоб не проколоти шини.

Повідомив Г. МАСЛОВСЬКИЙ.
(с. Дружелюбівка, Добровеличківського району, Кіровоградської області).

ПАНІ ТА НАЙМИЧКА

Тільки від пані кавалер вийшов, глянула вона у вікно і аж пополотніла — чоловік її до покоїв простує. Зляналася пані та й каже до наймички:

— Теклю, якщо пан буде питати, до кого приходив кавалер, то ти скажи, що до тебе...

— О, ні, пані, як я скажу панові, що до мене, то він ще гірше буде лютувати.

Сповістив Б. ЯРИЙ.
(м. Львів).

ОБРАЗЛИВИЙ СТОЛЯР

На профспілкових зборах працівників МТС виступали люди, говорили про різні виробничі справи. Потім один столяр устає й каже:

— Та воно б і начальникам треба здоровкатися до робочих, а то як іде котрий, так і відвертається.

А директор МТС на це так відповів:

— Та як же до тебе здоровкатися, як ти, коли не глянеш, так і несеш дровиняку під полою чи у лантусі як не на лутки, так на одвірок. От і доводиться відвертатися від тебе, щоб не помічати, що ти тягнеш із майстерні додому!..

Подав А. МИЦИК.
(с. Білухівка, Карлівського району, Полтавської обл.)

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

perec·ua.

ВОВЧА СПРАВА

Кобила, що належала Самотіївській середній школі, почала недбало виконувати свої службові обов'язки. Чи то вона не усвідомлювала, що возить директора школи Петра Денисовича Роєнка і завгоспа Токаря, чи своє лоша було миліше їй, кобилячому, серцю, ніж вищезгадані особи, але факт залишається фактом: вона часто уповільнювала рись, щоб, бува, не відстало її чадо.

— Ти диви! — сказав завгосп директорові. — Не встигло вилупитися, а вже кобилу з путя збиває.

— А вовки б тебе з'їли! — вилаявся директор.

І що ж ви думаєте — почули вовки директорове

побажання, з'їли-таки Зірочку (так прозвали лошатко школярі).

Одного дня директор і завгосп в один голос повідомили, що вовки-сіроманці розтерзали в лісі сердешне лоша.

Дуже засмутилися школярі, що любили і завжди пестили Зірочку.

Кляв лісових розбійників і бригадир колгоспу Ємельянов, який хотів виміняти Зірочку за коня.

Але справжню безодню вовчої підступності викрила сама Зірочка. Через добу, заюшена кров'ю, приплелася вона з лісу. Як же здивувалися люди, коли переконалися, що вовки, замість дарованих їм природою зубів і пазурів, хотіли вкоротити їй віку пострілом з рушниці.

Бачите, який вовк знайшовся у нас — пальнув з рушниці у лоша, що заважало директорові школи.

Кляли-кляли директор з завгоспом лоша, що не догадалося вмерти, а тоді завгосп взяв сокиру та й довершив вовчу справу...

Тепер вільно роз'їжджають директор із завгоспом. Візьмуть рушничку і гайда. Тільки при згадці про Зірочку (діти ніяк її не можуть забути) розповідають про погані хвороби, якими буцімто хворіла покійна лошичка.

Ой, громадяни, громадяни, чи знаєте ви, що чорнити наклепами пам'ять безневинної жертви — це вже справа, даруйте, гірше вовчої!

САМОТІЇВЦІ.

Краснопільський район
на Сумщині.

ЯК Я СИНА ПРОВІДАЛА

Давненько не пише мій любий синок,
Про мене, стару, забуваючи.
Йому ж тілогрійку послала я в строк
М'якеньку — на хутрі на заячім.

Рішила: поїду до нього сама,
Не буду синочка я ганити.
Писав же він якось, що часу нема —
І вгору нема коли глянути!

В столиці він, кажуть, велике цабе,
Із вищою, бачте, освітою!
Та тільки, видать, не шкодує себе,
За справами мо' й не обідає.

Зібралась, поїхала. Важко старій —
За серце тримаюся, ойкаю.
Сусідка відкрила. Питаю: «Де ж мій?..»
А в серце шпигнуло вже колькою.

— Та,— каже,— під ранок десь їх привезуть!..
«Привозять — не як-небудь! — думаю.—
Таких роботящих, дивись, бережуть! —
І тішусь собі, на біду мою.

«І що за робота,— питаю,— нічна?
Загонить синочка, мов зайця...»
Не втрималась більше — як пирсне вона:
— Така, що аж ноги хитаються!..

Ту ніч я до ранку заснуть не могла,
А вдосвіта, люди, як гляну я:
На вулиці син — аж припала до скла —
Мітлою мете хворостяною.

І нащо здалося йому це тепер?
Нічною ж роботою змучений!
Аж зирк: біля нього — міліціонер,
А в сина пострижені кучері...

... Пішла я в міліцію, наче вві сні,
З двома розмовляла майорами.
Гірку вони правду розкрили мені,—
Як діяли довго докорами,

Як сина приборкать взялися вони...
З тих пір я шаную міліцію.
Щоб сила,— спустила б на ньому штани,
Сама б йому всипала, гицелю!

Валентин ЛАГОДА.

БАБА-ЯГА

Від зорі
І до зорі
Ходить баба у дворі —
Пишнолиця,
Білорука,
Цілий день
Годує внука.
І хоч внучок Любомир
Повний,
Круглий, як пузир,
Хоч з нього позвисало
Молоде,
Рожеве сало, —
Баба їжу в нього пхає
Ще й ласкаво примовляє:
— Обгризи крильце гусяче.
Глянь, який горобчик скаче!
Видно, їсти хоче дуже,
Але це для нас — байдуже.
Ми ні крихти не дамо,
Ми самі усе з'імо.

Не минуло й півгодини,
Знову бабин голос лине:
— Любомирчик!
Любомир!
Ось тобі
Сметана й сир,

З маслом добрий бутерброд;
Так і проситься у рот!
Он сидять в дворі сьогодні
Голуби усі голодні.
Але ти своє роби...
Киш, від хлопця, голуби!
Ми ні крихти не дамо,
Ми самі усе з'імо.

Гоже це, а чи не гоже?
Вже ходити внук не може.
Як горбуз його обличчя,
Але баба
Знову кличе:
— Любомирчик!
Любомир!
З'їж рогалик та іжжир,
Гогель-могель і компот;
Розкривай-но ширше рот.
Кошенята он сидять,
Їсти хочуть, аж пищать.
Ми ні крихти не дамо,
Ми самі усе з'імо.

Так щодня
І щогодини
Ця яга псує дитину.
Вперто сила ця нечиста
Ліпить з хлопця е г о ї с т а.
Згодом
В школі,
В комсомолі
Буде з ним возні доволі.

Володимир ІВАНОВИЧ.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Не туди чіпляєш! Хіба не бачиш, що перший сорт он там стоїть!

РОЗМОВА В ТУПИКУ

Прийшла якось коза до мотовоза.

Мотовоз стояв у тупику залізничної колії Березинського цукрозаводу (Черкаської області) і мав вельми жалюгідний вигляд, тому коза зразу ж одвернулася від нього, зневажливо бекнувши:

— Бе-е-е...

— Ні бе, ні ме ти в техніці не тямиш! — сердито відгукнувся на таку образу мотовоз. — Я, знаєш, який ще моторний?!

— Моторний... — криво посміхнулася коза. — А чого ж тебе, в такому разі, загнали в тупик? Чого ти стоїш тут, мов укопаний?

— Стою, бо не повезло мені... Он, бачиш, коникам більше везе. Глянь, як вони тягають вагонетки заводською колією.

— А чому ж вони, а не ти?

— Про це питай не мене, а Володимира Івановича Дмитруху — головного інженера заводу. Може, він скаже тобі, чому не використовує ще й грейдерного крана й транспортерів, які комплектують заводові не одну тисячу карбованців.

— А я знаю, чому, — відповіла коза.

— Цікаво... — здивувався мотовоз.

— Нічого цікавого в цьому нема, — сказала коза. — Бачиш, люди вантажать у вагони цукор? Чуєш, як вони співають: «Ей, ухнем...» Чому співають? Бо вручну вантажать. Видно, ваш Дмитруха дуже кохається в цій старовинній пісні, бо коли б замість людей цукор вантажили транспортери, пісні він не почув би.

— Диви... А я й не туди, що наш головний інженер такий меломан.

— Який же він головний інженер! — замекала коза. — Швидше головний антиме-ме-ме...

— Антимеханізатор, — договорив за козу мотовоз. — По-людському треба балакати, голова ти з рогами!..

ДИШЛО — ЯК ПРИМАНКА

Колгоспові «Червоний хлібороб» потрібні були дишла. А з цього ось яка історія вийшла.

Послав голова колгоспу чоловіка в с. Скочище, де містяться склади Брусилівської райспоживспілки (Житомирська область). Не довго барився чоловік, привіз довгождану покупку, а за одним рипом ще й парокінного хода приволік.

Розгнівався голова:

— Навіщо хід купили? Він же десь років десять валявся... Не годиться вже нікуди.

— Це мені нагрузили до дишел. Сімсот карбованців злупили.

— Не треба було платити!

— А вони кажуть: без нагрузки дишел не дамо.

— Хто «вони»?

— Голова райспоживспілки Хлопін і завторг Шатило.

— Їх що — мішком хтось прибив?

— Ні, мабуть, дишлом!

І справді, всякі й різні «нагрузки» бували, але ще, здається, воза до дишел нікому не давали.

Страшний сон.

— Яку б його хворобу вибрати?

— Віддай кожуха!

Редакція журналу «Перець» видала чергову (двадцять дев'яту) серію карикатур «На допомогу стінгазетам» для ілюстрування стінних газет колгоспів, радгоспів, РТС та МТС.

Друкуємо карикатури з цієї серії.

— Ці валянки відкладіть направо, вони підуть наліво.

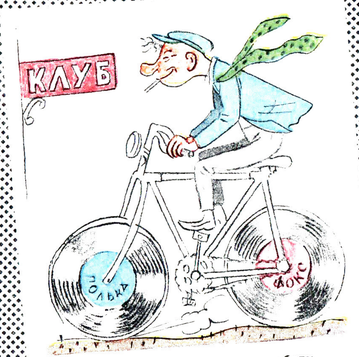

Завклубом поспішає на роботу.

— Який це чорт поставив тут пастку?!

Пошта Перчія

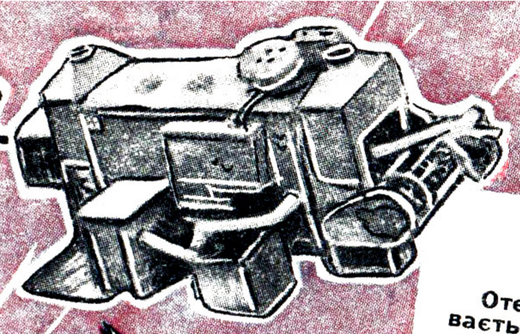

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якийсь мудрець запевняв, що нема нічого кращого на світі, аніж вода... Якби тому мудрецю та довелося побувати у місті Сарнах, та постояти біля струмка, що тече вздовж вулиці Леонтовича, то він іншої заспівав би. Він затулив би носа і мерщій подався б до міськради та й спитав би там, хто дозволяє собі випускати таку нечисть прямо на вулицю. У міськраді йому на це сказали б те, що і всім уже третій рік кажуть:

— А, ідіть ви в баню!

Доречна відповідь. Бо духмяний рутчай саме з міської бані і витікає. Тече він літом, не замерзає і взимку, а настрій людям псує цілий рік. Тільки керівників нашого міста це не тривожить. Вони, мабуть, впевнені, що й від цієї води на світі нічого кращого немає. Чим не мудреці!

К. ФЕДОРИНЧИК.

м. Сарни,
Ровенської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Оте, що ти бачиш на фото, називається мийкою. Ще торік зроблено її на ХТЗ на замовлення цеху паливної апаратури для промивання деталей. Майстри, які робили мийку, не врахували однієї важливої деталі: виявилося, що їхнє творіння в цеху встановити не можна через непідходящі розміри. Довго кисла на дощах ця мийка, ждала хазяйських рук, які не дали б їй пропасти марно, і таки діждалася: начальник цеху т. Зубарєв Є. Р. звелів причепити мийку до трактора і відтягти геть.

Отак у нас миють деталі!

А щоб ясніше тобі, Перче, було, який із т. Зубарєва хазяїн, повідомляємо ще одну деталь: витрачено на ту горопашну мийку — знаєш скільки? — шістдесят сім тисяч карбованців!

К. КОВАЛЕНКО.

м. Харків.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, й не думав про те, яка скромна вдача у нашого Кіндрата Калиновича Дакала. Колись, років зо три тому, він обіймав у Нових Санджарах посаду керуючого районною конторою «Заготскотовідгодівлі». Тоді ж Кіндрат Калинович вирішив, що йому для житла вистачить і кутка. Прийнявши таке рішення, Кіндрат Калинович одразу ж і здійснив його: оселився в червоному кутку керованої ним установи.

Минуло вже чимало часу. Уже Кіндрата Калиновича за різні, не дуже красиві діла давно зняли з посади керуючого, а от з червоного кутка його ніхто ніяк зняти не може. «Мені, — каже він, — квартира не потрібна, мене цілком влаштовує цей куток...» (тобто добра половина всього приміщення контори).

Зроби, Перче, таку ласку Кіндратові Калиновичу: виділи для нього куток на твоїх сторінках. Може, таким способом вдасться витурити його з червоного кутка.

ПРАЦІВНИКИ РАЙКОНТОРИ «ЗАГОТСКОТОВІДГОДІВЛІ».

м. Нові Санджари,
Полтавської області.

ШВИДКІСНЕ РІЗАННЯ

Чи можна різати без ножа? Можна, звичайно. Помітних успіхів у цій справі досягла, наприклад, дирекція Дніпропетровського верстатобудівного заводу. Досвідчений читач одразу догадається, про що йде мова; напевне про швидкісне різання металу. Кому, як не верстатобудівникам, дбати про це!

Але це правда лише наполовину. Справді ж ідеться про верстати, які випускає завод...

Один з них, фрезерний верстат моделі Ф-У, одержала Краснокутська промартіль «Мебляр», Харківської області. Та не встигли його встановити, як з ладу вийшли дві деталі: кронштейн і підшипник. Меблярі відразу ж кинулися по допомогу до верстатобудівників: виручайте, мовляв, шліть терміново деталі.

Наприкінці травня директор заводу т. Дворядкін одписав промартілі: «Потрібні деталі будуть виготовлені і відправлені вам після попереднього переказу грошей в сумі 66 крб., включаючи упаковку і тариф».

Через два дні меблярі переказали гроші. Отут і почалося різання без ножа.

Півроку стоїть верстат. Півроку горить план. Півроку ждуть меблярі деталей. Півроку тільки й чути тут:

— Ріжуть! Без ножа ріжуть!

„ДОБРО ПОЖАЛУВАТИ!"

В готелі міста Ізюма (Харківська обл.) приїжджим не дозволяють навіть пересидіти ніч у вестибюлі. Їм пропонують шукати серед ночі приватні приміщення. **(З редакційної пошти)**

Коли до Ізюму, під стелю готелю,
Поїхати вам «пощастить»,
З собою везіть неодмінно постелю,
Свою розкладушку везіть.
Вас пустять тоді до готелю з дороги,
Інакше — просити дарма...
«Приймати приїжджих не маємо змоги,
Бо ліжок, — вам скажуть, — нема».

І. КІЛЬЧЕВСЬКИЙ.

Мал. Л. БОЙКА

Артіль «Деревообрубник» викидає коники...

ЗАБУДЬКИ

Буває таке. Робить людина щось, майструє, ось-ось діло до кінця доведе, і раптом — трісь! Щось у пам'яті розладилося, провалилося, і людина забула, що робила, для чого город городила.

З Куп'янського району, Харківської області, повідомляють, що там чимало таких випадків трапилося.

У колгоспі імені Фрунзе, приміром, де головує тов. Шинкаренко, довго бурили свердловину, потім купили хорошого вітродвигуна Робили, трудилися, витратили десятки тисяч карбованців і ні з сього, ні з того — трісь! Забули, що куди і до чого. Двигун лежить собі в бур'яні. Свердловина забилася, замулилася. А у голови колгоспу всі думки про воду, про двигун попровалювалися, як у прірву.

До колгоспу «Шлях Леніна» шефи з цукрозаводу завезли 68 дванадцятиметрових стовпів, високовольтну лінію проводити збиралися... Спитайте тепер голову колгоспу т. Мосійчука або директора цукрозаводу тов. Матусяка про їхній добрий задум, — вони нічого не пам'ятають.

— Які стовпи?

— Яка лінія?

Щось у них у пам'яті тріснуло, щось провалилося, а на касі окошилося — великі гроші через такі провали за вітром летять...

Мал. К. ЗАРУБИ

Про те, як один заврайшляхвідділом шляхи обстежував і що з тим завом сталося.

Перший твір

Схилившись над зошитами, Віра Іванівна перевіряла перший твір своїх учнів: «Як я провів день». Червоним олівцем вона підкреслювала помилки, обводила клякси і виставляла п'ятірки. трійки, двійки. Розгорнувши зошит досить посереднього учня Віктора Семенюка, вчителька взялася було за червоний олівець, але за хвилину відклала його вбік. Вікторів твір зацікавив її з перших рядків.

«Я дуже люблю книги, — писав Віктор,—я читаю їх дома і в школі. За читання на уроках я одержав не одну двійку. У нас дома книжок багато—ціла бібліотека. Книги в гарних обкладинках стоять на полицях у першому ряді, а за ними, як каже мама, розташовано розплідник молі. Там стоять книжки старі, подерті, без початку і без кінця, проте цікаві.

Коли я був зовсім малий, у нас була книжка казок братів Грімм, але вона постраждала від ремонту. Бабуся казками паркет прикрила, щоб вапном не заляпали, і від казок зосталася тільки обкладинка. Була в нас ще одна книжка казок, вона називається «Декамерон». Але з її обкладинки татко вирізав устілки для пантофлів, і казки залишилися без обкладинки.

Тоді мама вклеїла «Декамерон» в обкладинку братів Грімм і з двох зіпсованих книжок вийшла одна хороша.

А сьогодні мама купила нову книжку, справжні казки братів Грімм. Мабуть, це цікава книжка, але дуже товста, її незручно буде носити в школу.

Коли татко прийшов обідати, він подивився на казки і почав розповідати мамі, що в них на роботі прибиральниця тьотя Маня дуже багато читає. Їй уже більше шістдесяти років, а вона в двох бібліотеках книжки бере. І не звичайні, а все про кохання. Татко запевняв, ніби тьотя Маня така начитана, що сам керуючий (татків начальник) боїться з нею розмовляти.

Таткового начальника я давно знаю. Він, мабуть, зовсім книжок не читає. Якось він був у нас і я запитав, чи подобається йому книжка «Дон Кіхот». Він назвав мене розумним хлопчиком і відповів, що «Дон» йому дуже сподобався, а «Кіхота» він ще не встиг прочитати.

Я розсміявся. Тоді татко смикнув мене за рукав і сказав, що я невихований хлопець. Я й досі не можу зрозуміти, чому це я невихований, коли татків начальник не читає книжок.

За обідом мама розповіла батькові, як вона сьогодні на базарі полаялася з перекупкою, бо та оселедці в поезію загортала. Таке неподобство вивело татка з себе, і він обурено сказав:

— Будь я міліціонером, я штрафував би за таке варварське ставлення до літератури.

Потім тато з мамою посідали поруч і згадували молоді роки. Я ніколи не бачив їх молодими, але з розмови узнав багато цікавого.

— А пам'ятаєш, Зоєнько, як ми називали одне одного тільки іменами літературних героїв?

— Пам'ятаю, Федю.

— «Ти моя Василиса Прекрасна», — казав я тобі. «Хороший мій Іванушка дурачок»,—відповідала ти.

— І завжди у мене запас літературних імен виявлявся більший, ніж у тебе, — сказала мама.

— Ну ще б пак,—сердито підтвердив тато,— ти ж всю Чарську напам'ять знала, всі бульварні романи перечитала.

— Я? Бульварні? Ах ти ж помпадур!

— Мадам помпадурша!

— Обломов, — прошепотіла мама.

— Кабаниха, — спокійно відповів батько.

— Остап Бендер.

— А ти — як її... Плюшкіна.

— Квазимодо!

Татко задумався.

— Дурень!—закінчила мама, грюкнула дверима і пішла в другу кімнату.

З цієї розмови я зробив висновок, що непогано б організувати в нашій школі таку гру літературних героїв, тільки без лайки.

Потім цілий вечір у квартирі було тихо-тихо, і я спокійно прочитав двадцять дві сторінки «Бравого солдата Швейка».

Тільки перед вечерею татко заговорив з мамою:

— Не сердься, моя Анна Кареніна.

— Не діждеш, під поїзд не кинусь,—відповіла мама.

Татко продовжував наступ:

— Ти, звичайно, Зоєнько, краще мене літературу знаєш, але ж я перевантажений, робота...

Мама не здавалася:

— Для випивок час знаходиш!

Тато знову образився і підійшов до мене:

— Що це в тебе за книжка?—запитав він.

Я показав йому «Швейка». Він погладив мене по голівці і сказав, що читати про солдатів у моєму віці корисно.

— А на маму ти не звертай уваги,—додав він, посміхаючись,—вона у нас знавець! Останнім часом єдину книгу читає—книгу про смачну їжу.

— А тато все життя має справи з ресторанними книгами скарг і пропозицій,—сказала мама.

Я запитав тата й маму, чи доводилось їм читати «Книгу для батьків» Антона Семеновича Макаренка. І порадив їм прочитати. Дуже цікава книга.

Мама відразу притихла, а татко довго дивився на мене здивованими очима, а тоді взяв придбані сьогодні казки братів Грімм, поставив їх на полицю в перший ряд і суворо наказав мені:

— Цю книгу не чіпати!

Я запитав—чому. Адже казки пишуться для дітей.

— Не ті казки,—відповів мені тато, і я зрозумів, що винний «Декамерон», вклеєний в чужу обкладинку. Тут я остаточно переконався, що мої батьки читають дуже мало. Мені стало соромно за них, і я дав собі слово читати книжки аж до самої сивої бороди».

...Віра Іванівна взяла олівець і замислилась. Оцінку батькам вона поставила давно, але яку оцінку поставити Вікторові?

І. ГАЙДАЄНКО.

м. Одеса.

Нотатки про їхні порядки

НЕБЕЗПЕЧНИЙ БЕТХОВЕН

Хто б міг подумати, що Людвіг ван Бетховен виявиться «підривним» елементом!

Ніхто ще недавно і на думці не мав, що всесвітньовідомий німецький композитор почне розхитувати підвалини Боннської держави. Кажете, що Бетховен давно помер? То вам так здається. Пильні охоронці західнонімецьких порядків вчасно розгадали підступні наміри композитора і на сторінках газет «Тагесшпігель» та «Ді Вельт» оголосили йому війну.

Виявилось, що дев'ята симфонія Бетховена не відповідає «гуманітарному ідеалові західної культури». Докази? Будь ласка! Прихильники миру дев'яту симфонію люблять? Люблять. У «комуністичних країнах» Бетховен популярний? Популярний. То як же не віднести його до «підривних елементів»?

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА

США постачають ФРН атомну зброю.

НА ФАШИСТСЬКОМУ ГРОБОВИЩІ

ПО САМУ ШИЮ

Якщо запитати жителів Марселя (Франція), чим відома газета «Мерідональ», що виходить там, неодмінно скажуть, що відома вона своїми антирадянськими брехнями. Чого тільки не вигадують марсельські борзописці!

Жителі Марселя, які відвідали Радянський Союз, розповідають про успіхи нашої країни, зокрема про наше велике житлове будівництво.

— Нові будинки? Не може бути! Комуністична пропаганда! — вигукнули писаки з газети «Мерідональ». — Ось ми вам покажемо, в яких будинках живуть радянські робітники!

І дійсно показали. Вмістили в газеті цілу серію фотографій старих, обшарпаних будинків, показали дітей, які граються біля ящиків з сміттям. Показали і підписали, що так живуть радянські робітники.

Показали і зловтішно посміхаються...

А марсельці подивилися на ті знімки і впізнали на них... своє місто. Фотографи з «Мерідоналю» зняли «радянські трущоби», без відриву від редакції, в самому Марселі, бо ж трущоб там вистачає. Деякі читачі навіть впізнали будинки, в яких вони живуть.

У глибоку калюжу сіли брехуни з марсельської газетки. По саму шию вгрузли!

К. Г. АГНІТ
(З нагоди його шістдесятиріччя)

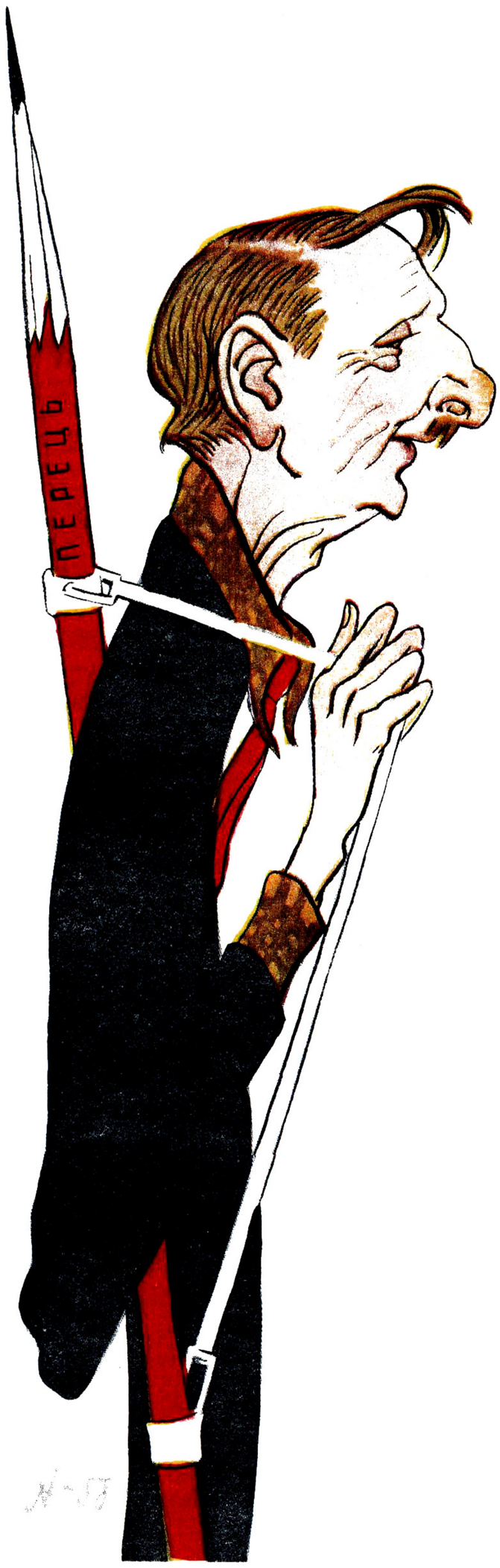

— Скільки вам, — спитали, — літ?
— Шістдесят, — сказав Агніт.
— То, виходить, ви вже дід?
— Ні, — розсердився Агніт.

Отакий-то наш Агніт!
За багато творчих літ
У сатирі українській
Він лишив хороший слід.

Добре, що таких умільців
Має наш перчанський рід!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст П. ГЛАЗОВОГО.

ЧОМУ ЗАВФЕРМОЮ ЛИСИМ СТАВ

У нас мисливців стільки розвелося,
Що перебили всіх тхорів і лисів...
Завфермою помислить довелося,
Від думання, сердега, аж облисів...

Усе гадав він, дорогий читачу:
На кого ж списувать курей нестачу?

В. КОЛІСНИК.

м. Томашпіль,
Вінницької області.

Навколо стовбура

Розшукавши стежку до шахти «Малятко», огрядний чолов'яга у довгому, до колін, піджаку кілька хвилин стояв, вагаючись, біля естакади. Потім ступив крок, перечепився через бут і дочиста зідрав носок модельного черевика. Чолов'яга гучно вилаявся. Крок за кроком добрався він до стовбура. Глянув навкруги: ніде нікого. «Момент підходящий, — подумав він. — Ану заглянемо, що воно там...»

Чолов'яга підмостив під себе фанеру, щоб не замазати костюма, обережно ліг на своє опукле пузце і почав заглядати в щілину.

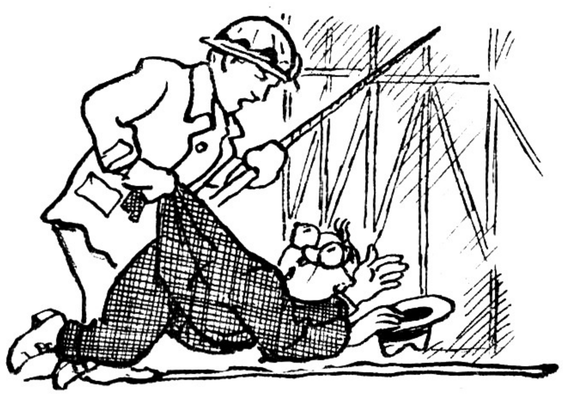

Тільки-но він хотів підвестися, як хтось шарпнув його за полу фасонного піджака:

— А що це ви тут робите, чоловіче добрий?

Цигарка, яку незвичайний дослідник тримав у зубах, упала на землю.

— Так собі... — відповів дослідник. — Дещо вивчаємо.

Бурильника Івана Тихомира, що смикнув незнайомого за полу, ця відповідь не задовольнила.

— А хто ж ви такий будете?

— Я буду Верекета, начальник планового відділу рудника, — відповів той, звисока оглядаючи моторного гірника.

— Це добре, — сказав бурильник. — Я читав ваші статті в газеті.

— Приємно... А що це за колиска?

Бурильник ледве стримався, щоб не засміятися.

— Хіба не знаєте? Це ж кліть. Ми нею в шахту спускаємося.

— Та-а-ак... А глибоко?

— Кілометрів п'ять буде, — збрехав гірник, не моргнувши оком.

Якось химерно мотнувши головою, начальник протяг:

— Нічого собі, глибоченько... Ну, гаразд, піду... Ніколи.

Овсій Сергійович Верекета другий рік працює начальником планового відділу рудника. До цього він очолював якийсь управлінський відділ на заводі шампанських вин у Криму. Ото була робота! Глибоко спускатися під землю не доводилося, хіба що в підвал. Перед очима товариша Верекети й досі мерехтять чорні пузаті пляшки з біло-блискучими головками. У кожному цеху, куди не завітає, пахне вином. Напробується було вже досхочу. Тепер, як пригадає, у носі свербить.

Хтозна, яким чином Овсій Сергійович перекочував до Кривбасу. Кажуть, ніби його перетяг сюди один впливовий родич, мовляв, приїжджай, коли погорів там, влаштую тебе тут.

Влаштувався Верекета непогано. Правда, спочатку йому трохи не повезло. Спустившись одного разу до шахти «Північної», він потрапив у таку круту обстановку, що в нього з переляку надовго заболів живіт. Несподівані вибухи, гуркіт перфораторних молотків, шалена біготня електровозів під землею — все це справило на недавнього винороба жахливе враження. І він сам собі поклявся ніколи більше не їздити на шахту.

Так і не їздив. Проте діло в канцелярії повів як слід. Скоро Верекета навчився акуратно складати звіти, підшивати папери і навіть писати підвальні статті на економічні теми, які охоче друкувала руднична багатотиражка. Характерною особливістю цих творів було те, що в них нічого не говорилося про своє підприємство, навіть слово «руда» не вживалося. Гірники говорили поміж себе: «Ця мудрація не для нас написана. Треба як-небудь зустрітися з автором, хай розтлумачить, що й до чого».

Верекета з'явився біля шахтного стовбура не випадково: партійна і профспілкова організації востаннє попередили його, що коли він і надалі відсиджуватиметься в конторі, то вони поставлять питання про увільнення з роботи такого начальника планового відділу. Саме це

примусило його повернутися лицем до виробництва. Верекета вирішив будь-що побувати в забоях. І от, користуючись приказкою «язик до Києва доведе», він добрався до шахти «Малятко», щоб побачити, з чого воно складаються оті збитки.

Цього разу Овсій Сергійович, можливо, спустився б таки під землю, якби бурильник Тихомир, що смикнув його за полу, не повідомив про фантастичну глибину шахти. Уявивши собі це страхіття, Верекета повернувся до контори...

Г. ЛОМОНОС.

м. Кривий Ріг.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Ти куди?
— У пивну. Милиці там забув.

ВИПАДОК НА ЗАХИСТІ ДИСЕРТАЦІЇ

Мал. С. САМУМА.

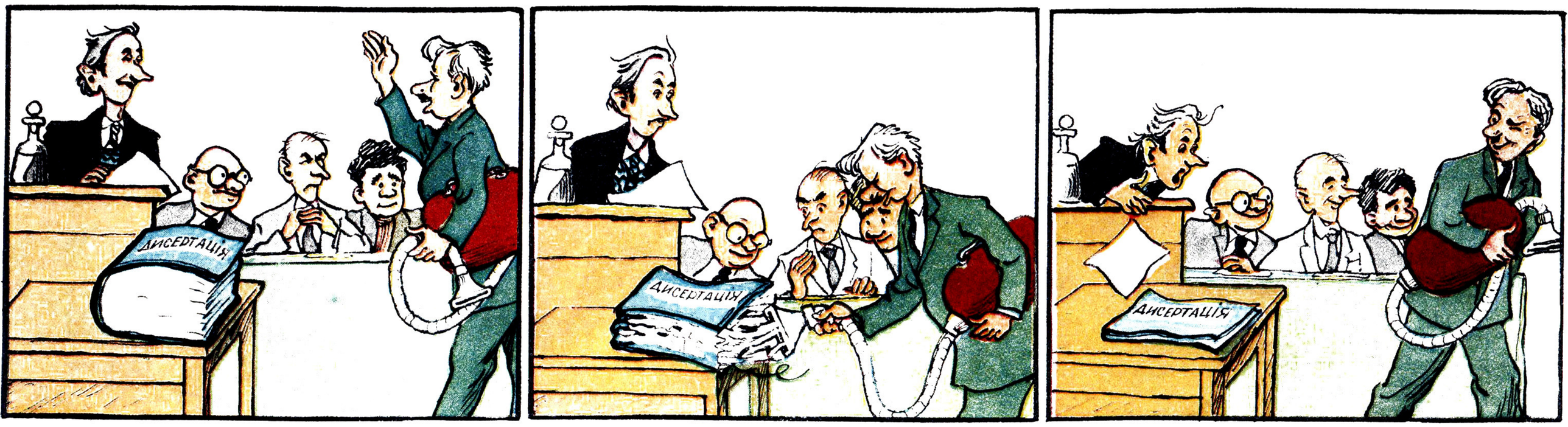

— Прошу слова...

— Молодий чоловіче, що ви наробили?

— Винайшов цитатосос.

Пошта Перця

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Купив я синкові портфеля учнівського. Зрадів хлопець, але радощів вистачило лише до вечора: увечері від портфеля відірвався замок.

У крамниці покупку назад не прийняли, мовляв, бачили очі, що купували...

Я на фабрику «Кожгалантерея», до головного інженера т. Вайсмана:

— Так і так, — розказую йому, — замок відірвався.

Поклонився мені інженер галантно, посміхнувся ласкаво і заходився фабрику захищати, всі провини на мого сина валити.

Ах, послухав би ти, Перче, як чудесно говорить цей чоловік, ну, просто, як соловейко співає.

От якби він хоч на половину так працювати вмів! Так і не вдалося вияснити, де ті двері, якими на фабрику бракороби пролазять.

А давно ж уже треба на ті двері замок почепити. Добрячий замок, щоб сам не відривався.

М. БАРЧУКОВ,
робітник суднобудівного заводу.

м. Одеса.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, що таке малиновий дзвін? Якщо хочеш знати, заглянь до нас і попроси, щоб тобі продали пляшку малинового напою виробництва Перечинського райхарчокомбінату.

Не дивуйся, що нічого малинового в тому напої немає — ні смаку, ні аромату. І не суши собі голови здогадками, чому звичайну кислувату водичку райхарчокомбінат випускає у продаж з етикеткою «Малиновий напій». Розгадка цієї таємниці проста. Пляшка кислуватої водиці коштує 1 карбованець, а коли на неї наліпити етикетку «Малиновий напій», ціна її зразу ж підскакує до 1 карбованця 85 копійок.

Звичайно, 85 копійок — не дуже великі гроші. А от коли харчокомбінат збув Перечинському районному споживчому товариству 2800 пляшок «Малинового напою», то ці невеликі гроші наробили чималого дзвону в чиїхось кишенях.

От тільки ніяк не доберемо, чи знає що-небудь про цей малиновий дзвін прокурор Перечинського району.

А може, Перче, він чує дзвін, та не знає, де він?

С. ГОРВАТ.

Закарпатська область.

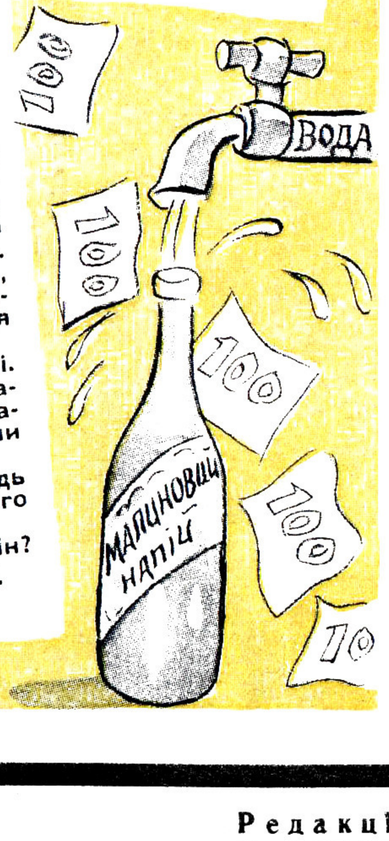

СТИЛЯГА МИМОВОЛІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А чи я винен, що в сільмазі нема інших піджаків?..

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Перцеві стало відомо про аморальну поведінку інструктора Валківського райкому партії Дорошка В. І.

Як повідомив секретар Харківського обкому КП України т. Лукашов, рішенням бюро Валківського райкому партії Дорошка знято з роботи.

★ Читачі написали до редакції листа про незадовільну роботу завідуючої сільською бібліотекою Мельник Н. Л. (с. Норинськ, Овруцького району, Житомирської області).

Усі факти при перевірці ствердились. Мельник Н. Л. з роботи знято.

★ Від колгоспників артілі «Перемога 22-х партизанів» (с. Трикрати, Вознесенського району на Миколаївщині) надійшов лист про те, що голова колгоспу Нерянов не відповідає своєму призначенню.

Прокурор Вознесенської міжрайпрокуратури т. Жуматій повідомив редакцію, що за безгосподарність та грубе ставлення до колгоспників Нерянова з роботи знято.

★ Колгоспники з с. Лука, Таращанського району, Київської області, написали до редакції про те, що комірник артілі ім. Сталіна Пастушенко Я. Г. краде цукор.

Начальник райвідділу міліції т. Щеглов повідомив, що при розслідуванні факти повністю ствердились. Пастушенка Я. Г. засуджено до 8 років позбавлення волі.

★ Перець одержав листа від робітників Добромильського деревообробного комбінату (Дрогобицька обл.), в якому вони скаржились на те, що директор ДОКу Довгий негідно поводить себе.

При перевірці факти ствердились. Рішенням бюро Добромильського райкому партії Довгому оголошено сувору догану, а наказом по тресту «Стрийліспром» його знято з посади директора.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (393) (на украинском языке). Підписано до друку 12.XI 1958 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17052. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 6266. Тираж 200 000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

СИНОК-РОЗУМНИК

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Мамо! Переверніть колоду, бо інакше ви до вечора її не розколете!